

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 19 września 2012 r. (19.09)
(OR. en)**

13950/12

**MI 567
COMPET 559
POLARM 5
COSDP 787
PESC 1130
COARM 205**

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	3 lipca 2012 r.
Do:	Uwe CORSEPIUS, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2012) 359 final
Dotyczy:	Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące transpozycji dyrektywy 2009/43/WE w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością w UE

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument Komisji COM(2012) 359 final.

Zał.: COM(2012) 359 final

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 29.6.2012 r.
COM(2012) 359 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

dotyczące transpozycji dyrektywy 2009/43/WE w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością w UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

SPIS TREŚCI

1.	Wprowadzenie.....	4
2.	Transpozycja w państwach członkowskich.....	5
3.	Zakres dyrektywy – produkty związane z obronnością	5
4.	Zasada uzyskania wcześniejszego zezwolenia.....	6
4.1.	Transfery produktów związanych z obronnością pomiędzy państwami członkowskimi wymagają uzyskania wcześniejszego zezwolenia... ..	6
4.2.	...ale możliwe jest zwolnienie z tego obowiązku	6
4.2.1.	Transfery dokonywane przez organizacje międzynarodowe lub na rzecz programów współpracy zbrojeniowej, w przypadkach gdy odbiorca lub dostawca wchodzi w skład organu rządowego i sił zbrojnych.....	6
4.2.2.	Transfery związane z pomocą humanitarną i sytuacjami kryzysowymi.....	7
4.2.3.	Transfer ze względu na naprawę, konserwację, ekspozycję lub dokonanie pokazu....	7
4.2.4.	Dodatkowe zwolnienia	7
4.3.	Zezwolenia na przewóz lub wwóz w odniesieniu do produktów związanych z obronnością, które są wwożone na terytorium państwa członkowskiego lub przez nie przewożone.....	7
4.4.	Komponenty.....	8
5.	generalne, globalne i indywidualne zezwolenia na transfer.....	8
5.1.	Trzy rodzaje zezwoleń na transfer	8
5.2.	Generalne zezwolenia na transfer	9
5.2.1.	Dostawcy, którzy będą korzystać z generalnych zezwoleń na transfer	9
5.2.2.	Kategorie odbiorców przyjmujących produkty związane z obronnością na podstawie generalnych zezwoleń na transfer	9
5.2.3.	Rodzaje produktów związanych z obronnością, które mogą być przedmiotem transferu na mocy generalnego zezwolenia	10
5.2.4.	Rejestracja przed pierwszym zastosowaniem generalnego zezwolenia na transfer...	10
5.3.	Globalne zezwolenia na transfer	10
5.4.	Indywidualne zezwolenia na transfer	11
5.5.	Informacje przekazywane przez dostawców	11
5.6.	Organy wydające zezwolenia	11
6.	Certyfikacja przedsiębiorstw odbiorców.....	12
6.1.	Cel certyfikacji.....	12

6.2.	Kryteria certyfikacji	12
6.3.	Transpozycja głównych elementów certyfikacji.....	12
6.4.	Publikowanie informacji o certyfikowanych odbiorcach.....	13
6.5.	Organy dokonujące certyfikacji	13
6.6.	Środki zabezpieczające	13
7.	Wywóz po transferze.....	13
8.	Sankcje	14
9.	Wyzwania związane z transpozycją.....	14
10.	Podsumowanie	15
Załącznik		16

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

dotyczące transpozycji dyrektywy 2009/43/WE w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością w UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

1. WPROWADZENIE

Celem dyrektywy jest uproszczenie zasad i procedur mających zastosowanie do wewnątrzunijnego¹ transferu produktów związanych z obronnością, aby w ten sposób zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Przepisy państw członkowskich dotyczące transferu produktów związanych z obronnością wewnątrz Unii zawierały dotychczas rozbieżności, co może utrudniać przepływ produktów i zakłócać konkurencję na rynku wewnętrznym, hamując tym samym innowacje i współpracę przemysłową oraz zmniejszając konkurencyjność przemysłu obronnego w Unii Europejskiej.

Zgodnie z oczekiwaniami wdrożenie dyrektywy powinno doprowadzić do usunięcia barier w handlu produktami związanymi z obronnością oraz stanowić bodziec dla wspólnych projektów produkcyjnych. Powinno ono także poprawić konkurencyjność unijnych przedsiębiorstw sektora obronności oraz przyczynić się do konsolidacji rynku wewnętrznego. W rezultacie integratorzy systemów działający w sektorze obronności będą mogli otwierać łańcuchy dostaw w bardziej przewidywalnych warunkach, a ponadto zwiększyć korzyści skali i zoptymalizować łańcuch produkcyjny w przemyśle obronnym. Nowe przepisy mogą również stworzyć małym i średnim przedsiębiorstwom działającym w tym sektorze możliwości wejścia do łańcucha dostaw w innych państwach członkowskich. Wdrożenie dyrektywy wzmocni podstawę przemysłową i technologiczną przemysłu obronnego UE. Dzięki dyrektywie zmniejszeniu ulegnie ponadto obciążenie administracyjne dla podmiotów gospodarczych i dla administracji poszczególnych państw członkowskich. Wzrośnie skuteczność kontroli wywozu w UE, ponieważ organy kontrolne państw członkowskich będą mogły skoncentrować zasoby na najbardziej wrażliwych transferach, a co za tym idzie, utrzymać wysoki poziom bezpieczeństwa. Poza tym dyrektywa doprowadzi do zmniejszenia ryzyka nielegalnych transferów, umożliwiając identyfikowalność i sprawozdawczość w zakresie powrotnego wywozu, a także zwiększając wzajemne zaufanie w stosunku do państw trzecich o podobnych zapatrywaniach.

Państwa członkowskie były zobowiązane dokonać transpozycji dyrektywy najpóźniej do dnia 30 czerwca 2011 r. Dyrektywa powinna być stosowana od dnia 30 czerwca 2012 r. Artykułem 14 dyrektywy ustanowiono komitet, w skład którego wchodzi przedstawiciele państw członkowskich. Komitet ten bierze udział w zmianie elementów dyrektywy innych niż istotne (jak np. załącznik). Komitet wspomaga również Komisję w działaniach wspierających państwa członkowskie w procesie transpozycji i wdrażania dyrektywy.

¹ W tekście dyrektywy mowa jest o „transferze wewnątrzwspólnotowym”. Po przyjęciu Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej termin „Wspólnota” zastępuje się terminem „Unia”.

Niniejsze sprawozdanie stanowi wykonanie art. 17 ust. 1 dyrektywy, który zawiera skierowany do Komisji wymóg przedstawienia sprawozdania na temat transpozycji w państwach członkowskich. Sporządzono je na podstawie krajowych aktów prawnych transponujących dyrektywę i przekazanych Komisji. Pełny ich wykaz jest zawarty w załączniku. Niniejsze sprawozdanie stanowi ponadto pierwszą próbę wskazania przyszłych wyzwań.

2. TRANSPOZYCJA W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

Mimo że wyznaczony w dyrektywie okres transpozycji wynosił ponad dwa lata od daty jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, terminowe dokonanie transpozycji okazało się trudne dla kilku państw członkowskich.

Od większości państw członkowskich (20) Komisja otrzymała oficjalne zawiadomienie o przepisach krajowych transponujących dyrektywę (szczegóły w załączniku). Pozostałe państwa członkowskie poinformowały Komisję, że procedura transpozycji znajduje się na zaawansowanym stadium.

Komisja wszczęła na mocy art. 258 TFUE postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu braku zawiadomienia w stosunku do państw członkowskich, które nie notyfikowały krajowych przepisów stanowiących transpozycję dyrektywy. Do tej pory 7 państw członkowskich nie powiadomiło jeszcze o transpozycji. Jedno państwo członkowskie powiadomiło częściowo o transpozycji.

3. ZAKRES DYREKTYWY – PRODUKTY ZWIĄZANE Z OBRONNOŚCIĄ

Dyrektywę stosuje się do produktów związanych z obronnością, jak określono w załączniku do tej dyrektywy, który był już zmieniany dwukrotnie, mianowicie dyrektywą Komisji 2010/80/UE z dnia 22 listopada 2010 r.² i dyrektywą Komisji 2012/10/UE z dnia 22 marca 2012 r.³

Zmiany te wynikają z art. 13 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, w którym przewiduje się, że Komisja będzie aktualizowała wykaz produktów związanych z obronnością określony w załączniku do dyrektywy, tak by ściśle odpowiadał Wspólnemu wykazowi uzbrojenia Unii Europejskiej.

Wspólny wykaz uzbrojenia UE przyjęto w kontekście wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego⁴. We wspomnianym wspólnym stanowisku zobowiązuje się państwa członkowskie do zagwarantowania, by prawodawstwo krajowe umożliwiało im kontrolę wywozu technologii i wyposażenia, które są zawarte we Wspólnym wykazie uzbrojenia UE. Zgodnie z nadmienionym wspólnym stanowiskiem Wspólny wykaz uzbrojenia UE stanowi punkt odniesienia dla krajowych wykazów technologii i sprzętu w państwach członkowskich, ale bezpośrednio ich nie zastępuje.

² Dz.U. L 308 z 24.11.2010, s. 11.

³ Dz.U. L 85 z 24.3.2012, s. 3.

⁴ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Wykaz ten jest uaktualniany przez Radę co roku, z reguły w wyniku zmiany w „wykazie uzbrojenia” przyjętym w ramach Porozumienia z Wassenaar w sprawie kontroli eksportu broni konwencjonalnej oraz towarów i technologii podwójnego zastosowania⁵. Wspomniany wykaz uzbrojenia obejmuje 22 głównych wpisów dotyczących produktów przeznaczonych do użytku wojskowego, w tym określonych produktów objętych takimi kategoriami jak (przykładowo) broń strzelecka i lekka (i pociski do niej), czołgi i inne uzbrojone pojazdy wojskowe, wojenne jednostki pływające (nawodne lub podwodne), sprzęt opancerzony lub ochronny, statki powietrzne i bezzałogowe statki latające itp.

4. ZASADA UZYSKANIA WCZEŚNIEJSZEGO ZEZWOLENIA

4.1. Transfery produktów związanych z obronnością pomiędzy państwami członkowskimi wymagają uzyskania wcześniejszego zezwolenia...

W dyrektywie przewiduje się, że transfer produktów związanych z obronnością pomiędzy państwami członkowskimi musi być uzależniony od uzyskania wcześniejszego zezwolenia (czyli zezwolenia na transfer) (art. 4). „Transfer” zdefiniowano jako „każde przekazanie lub przepływ produktu związanego z obronnością od dostawcy do odbiorcy w innym państwie członkowskim”. „Zezwolenie na transfer” oznacza zezwolenie udzielone dostawcom przez krajowy organ państwa członkowskiego na transfery produktów związanych z obronnością do odbiorcy w innym państwie członkowskim.

Wszystkie państwa członkowskie, które dokonały pełnej lub częściowej transpozycji dyrektywy, włączyły wymóg uzyskania wcześniejszego zezwolenia do przepisów krajowych.

4.2. ...ale możliwe jest zwolnienie z tego obowiązku

4.2.1. Transfery dokonywane przez organizacje międzynarodowe lub na rzecz programów współpracy zbrojeniowej, w przypadkach gdy odbiorca lub dostawca wchodzi w skład organu rządowego i sił zbrojnych

Państwa członkowskie mogą zwolnić transfery produktów związanych z obronnością z obowiązku uzyskania wcześniejszego zezwolenia w przypadku gdy dostawca lub odbiorca wchodzi w skład organu rządowego lub sił zbrojnych, lub w odniesieniu do dostaw dokonywanych przez Unię Europejską, NATO, MAEA lub inną organizację międzyrządową w ramach wykonywania przez tę organizację swoich zadań. Zwolnić można także transfery, które są konieczne dla realizacji programów współpracy zbrojeniowej między państwami członkowskimi (art. 4 ust. 2).

Z możliwości zwolnienia skorzystały Bułgaria, Republika Czeska (jedynie w przypadku sił zbrojnych lub programów współpracy), Niemcy (jedynie w przypadku organów rządowych oraz sił zbrojnych), Estonia, Grecja, Francja, Litwa, Węgry (z wyjątkiem programów współpracy) oraz Malta, Niderlandy, Słowenia, Słowacja i Szwecja.

⁵ Porozumienie z Wassenaar grupuje 41 państw i ma sekretariat w Wiedniu. Jego celem jest wspomaganie bezpieczeństwa regionalnego i międzynarodowego poprzez wspieranie przejrzystości i większej odpowiedzialności w zakresie transferu broni konwencjonalnej oraz towarów i technologii podwójnego zastosowania, zapobiegając tym samym przypadkom destabilizującego nagromadzenia.

4.2.2. Transfery związane z pomocą humanitarną i sytuacjami kryzysowymi

Państwa członkowskie mogą zwolnić transfery produktów związanych z obronnością z obowiązku uzyskania wcześniejszego zezwolenia w odniesieniu do transferów związanych z pomocą humanitarną w przypadku katastrofy lub stanowiących pomoc w nagłym wypadku.

Ze zwolnienia tego skorzystały Bułgaria, Estonia, Grecja, Hiszpania, Francja, Litwa, Węgry, Malta, Austria, Słowenia, Słowacja i Szwecja.

4.2.3. Transfer ze względu na naprawę, konserwację, ekspozycję lub dokonanie pokazu

Ponieważ celem dyrektywy jest znaczne zmniejszenie obciążenia administracyjnego dla organów wydających zezwolenia oraz dla przemysłu obronnego w UE, państwa członkowskie mogą również zwolnić transfery produktów związanych z obronnością konieczne w związku z naprawą, konserwacją, ekspozycją lub dokonaniem pokazu.

Ze zwolnienia tego skorzystały Bułgaria, Estonia, Grecja, Francja, Malta, Austria, Słowenia, Słowacja i Szwecja.

4.2.4. Dodatkowe zwolnienia

Na mocy dyrektywy Komisja jest upoważniona do uwzględnienia, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, dodatkowych zwolnień, kiedy transfer następuje na warunkach, które nie naruszają polityki publicznej lub bezpieczeństwa publicznego; kiedy obowiązek uzyskania wcześniejszego zezwolenia stał się niewspółmierny z międzynarodowymi zobowiązaniami państw członkowskich w następstwie przyjęcia niniejszej dyrektywy; lub jeśli jest to konieczne dla współpracy międzyrządowej.

Jak dotąd Komisja nie otrzymała takiego wniosku i nie stwierdziła konkretnej potrzeby dodatkowych zwolnień.

4.3. Zezwolenia na przewóz lub wwóz w odniesieniu do produktów związanych z obronnością, które są wwożone na terytorium państwa członkowskiego lub przez nie przewożone

Jedną z nowości wprowadzonych dyrektywą jest zniesienie zezwoleń na „przewóz przez” i „wwóz”, tj. transport produktów związanych z obronnością przez terytorium co najmniej jednego państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie pochodzenia i państwo członkowskie, które jest odbiorcą, bez uszczerbku dla stosowania przepisów niezbędnych ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, takich jak, między innymi, bezpieczeństwo transportu. Oznacza to, że do dokonywania wewnętrznych transferów produktów związanych z obronnością powinno wystarczyć generalne, globalne lub indywidualne zezwolenie wydane przez państwo członkowskie pochodzenia (zob. szczegółowe informacje zawarte w pkt. 5 poniżej).

W wszystkich państwach członkowskich, które dokonały transpozycji dyrektywy, zezwolenia na przewóz i wwóz nie będą wymagane w odniesieniu do transferów wewnętrznych, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w dyrektywie. Niemcy będą na przykład wymagać generalnego zezwolenia jedynie na wwóz i przewóz obejmujący uzbrojenie wojenne. Niderlandy stworzą system uprzedniego powiadamiania. Węgry będą wymagać zezwoleń na przewóz jedynie w odniesieniu do niektórych kategorii produktów, utrzymując jednocześnie zezwolenia na wwóz.

Wynikające stąd zmniejszenie ilości wymaganych zezwoleń i redukcja związanych z nimi procedur administracyjnych uprości, jak się oczekuje, w znacznym stopniu wewnętrzny transfer produktów związanych z obronnością, ograniczy wymogi administracyjne dla przedsiębiorstw i zwiększy bezpieczeństwo dostaw w odniesieniu do państw członkowskich.

4.4. Komponenty

Komponenty produktów związanych z obronnością zajmują szczególne miejsce w dyrektywie. Wiele transakcji między przedsiębiorstwami w UE związanych z obronnością obejmuje komponenty podlegające tranzytowi od dostawcy (którym często jest MŚP) do integratora, który wykorzystuje otrzymane komponenty w ramach większego podsystemu (np. sonaru) lub większego systemu (np. okrętu podwodnego). Przedsiębiorstwa zajmujące się integracją produkują zazwyczaj duże systemy uzbrojenia, w skład których wchodzi komponenty pochodzące od dostawcy znajdującego się być może w innym państwie członkowskim (np. złącza przeznaczone do wykorzystania w samolocie).

Pojęcie „komponentu” nie jest co prawda formalnie zdefiniowane w dyrektywie, ale art. 4 ust. 7 zawiera wymóg, by państwa członkowskie określiły warunki zezwoleń na transfer komponentów na podstawie oceny wrażliwości transferu, w świetle między innymi charakteru komponentów w odniesieniu do produktów, w których mają zostać użyte, oraz w odniesieniu do jakiegokolwiek ostatecznego przeznaczenia gotowych produktów mogącego budzić zastrzeżenia, oraz w oparciu o znaczenie komponentów w odniesieniu do produktów, w których mają być użyte.

Z wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie uznają, że transfer komponentów jest wrażliwy, państwa członkowskie muszą powstrzymać się od wprowadzania jakichkolwiek ograniczeń dotyczących wywozu komponentów, jeżeli odbiorca przedstawia deklarację zastosowania, w której oświadcza, że komponenty podlegające temu zezwoleniu na transfer są wbudowane lub mają być wbudowane w określone wytwarzane przez niego produkty i w związku z tym nie mogą jako takie być wywożone ani podlegać transferowi na późniejszym etapie, chyba że w celu przeprowadzenia konserwacji lub naprawy (art. 4 ust. 8).

Państwa członkowskie, które dokonały pełnej transpozycji dyrektywy, uwzględniły te przepisy w ramach przyjętych środków krajowych.

5. GENERALNE, GLOBALNE I INDYWIDUALNE ZEZWOLENIA NA TRANSFER

5.1. Trzy rodzaje zezwoleń na transfer

Przed przyjęciem dyrektywy zezwolenia indywidualne stanowiły w większości państw członkowskich najpowszechniej stosowane narzędzie administracyjne. W związku z każdym transferem wymagano uprzedniego uzyskania indywidualnego zezwolenia, z czym wiązały się procedury i koszty. Z tego powodu dyrektywa wprowadza dwie nowe kategorie zezwoleń – generalne i globalne – dzięki którym procedury związane z transferem ulegną uproszczeniu. Dzięki tym nowym rodzajom zezwoleń europejski przemysł obronny będzie mógł korzystać z efektywnego, jednolitego i pewnego łańcucha dostaw w przypadku każdego zakupu sprzętu w innym państwie członkowskim.

Wszystkie państwa członkowskie, które dokonały transpozycji dyrektywy, włączyły do swojego ustawodawstwa wspomniane trzy rodzaje zezwoleń, mianowicie zezwolenia

generalne, globalne i indywidualne, wraz z odnośnymi warunkami przewidzianymi w dyrektywie.

5.2. Generalne zezwolenia na transfer

5.2.1. Dostawcy, którzy będą korzystać z generalnych zezwoleń na transfer

Generalne zezwolenia na transfer uprawniają dostawców mających siedzibę w państwie członkowskim do dokonywania transferów produktów związanych z obronnością, które są wyszczególnione w zezwoleniu, do kategorii odbiorców mających siedzibę w innym państwie członkowskim (art. 5). Dostawcy muszą albo spełnić warunki zawarte w generalnym zezwoleniu albo wnieść wniosek o przyznanie globalnego lub indywidualnego zezwolenia.

Generalne zezwolenia na transfer są publikowane i nie zawierają wymogu składania indywidualnego wniosku w związku z dokonywaniem transferu. Uprawniają one dostawcę, który spełnia warunki określone w zezwoleniu, do dokonywania transferu produktów bez dodatkowych formalności na tym etapie. Państwa członkowskie będą prowadzić kontrolę *ex post* tych transferów.

Dzięki temu typowi zezwolenia zasadniczemu uproszczeniu ulegną procedury dla dostawców w odniesieniu do mniej wrażliwych transferów. Dzięki niemu państwa członkowskie będą mogły skoncentrować wysiłki w zakresie kontroli na bardziej wrażliwych transferach, jako że część transakcji nie będzie wymagała przeprowadzania indywidualnej analizy poszczególnych przypadków.

5.2.2. Kategorie odbiorców przyjmujących produkty związane z obronnością na podstawie generalnych zezwoleń na transfer

W generalnym zezwoleniu na transfer należy określić kategorie odbiorców mających siedzibę w innym państwie członkowskim. Te kategorie odbiorców obejmują „przedsiębiorstwa certyfikowane”, siły zbrojne państwa członkowskiego lub instytucję zamawiającą w dziedzinie obronności dokonującą zakupów na wyłączny użytek sił zbrojnych danego państwa członkowskiego. Generalne zezwolenia na transfer stosuje się również w przypadku, gdy transfer odbywa się na potrzeby pokazów, ocen i wystaw lub na potrzeby konserwacji i naprawy, jeżeli odbiorca jest pierwotnym dostawcą produktów związanych z obronnością (art. 5 ust. 2).

W dyrektywie pozostawiono jednak państwom członkowskim możliwość elastycznego rozszerzenia tych kategorii odbiorców lub dodania transferów dokonywanych w innych celach.

Generalne zezwolenia będą dostępne w odniesieniu do wyżej wymienionych kategorii we wszystkich państwach członkowskich, które dokonały pełnej transpozycji dyrektywy. I tak Słowenia przewiduje generalne zezwolenia jedynie w odniesieniu do sił zbrojnych i certyfikowanych odbiorców, podczas gdy w innych przypadkach zezwolenie nie będzie wymagane. Hiszpania zamierza również ustanowić generalne zezwolenia w odniesieniu do transferów związanych z operacjami NATO i NAMS; Bułgaria, Grecja, Cypr i Malta zamierzają ustanowić generalne zezwolenia w odniesieniu do programów współpracy, o których mowa w art. 5 ust. 3.

5.2.3. Rodzaje produktów związanych z obronnością, które mogą być przedmiotem transferu na mocy generalnego zezwolenia

Państwa członkowskie są uprawnione do określenia rodzaju zezwolenia na transfer w odniesieniu do produktów związanych z obronnością lub kategorii produktów związanych z obronnością (art. 4 ust. 5).

Kilka państw członkowskich, jak np. Estonia, Hiszpania, Francja, Cypr, Niderlandy i Portugalia, przekazało już Komisji wykaz generalnych zezwoleń. Niemniej jednak państwa członkowskie powinny opublikować te wykazy wraz z zakresem produktów i pozostałymi warunkami dotyczącymi ustanowionych przez nie generalnych zezwoleń najpóźniej do dnia 30 czerwca 2012 r., tj. do terminu wdrożenia dyrektywy.

5.2.4. Rejestracja przed pierwszym zastosowaniem generalnego zezwolenia na transfer

Państwa członkowskie mogą określić warunki rejestracji przed pierwszym zastosowaniem generalnego zezwolenia na transfer (art. 5 ust. 4). Do swego ustawodawstwa wymóg ten wprowadziły na przykład Bułgaria, Republika Czeska, Hiszpania, Francja, Grecja, Austria, Malta, Niderlandy, Portugalia i Słowenia.

Dostawcy muszą ponadto w rozsądnym czasie poinformować właściwe organy państwa członkowskiego, z którego terytorium chcą dokonać transferu produktów związanych z obronnością, o zamiarze wykorzystania, po raz pierwszy, generalnego zezwolenia na transfer (art. 8 ust. 2). Szereg państw członkowskich, np. Grecja, Francja, Cypr, Łotwa, Austria, Słowacja, Słowenia i Szwecja, będzie wymagać takiej rejestracji.

Państwa członkowskie mogą określić dodatkowe informacje, które mogą być wymagane w odniesieniu do produktów związanych z obronnością, będących przedmiotem transferu na mocy generalnego zezwolenia. Przepis ten może ułatwić państwom członkowskim określenie dostawców, którzy istotnie korzystają z generalnego zezwolenia, co umożliwi właściwym organom sprawdzenie w razie konieczności rejestrów dostawcy.

5.3. Globalne zezwolenia na transfer

Globalne zezwolenie na transfer jest uprzednim zezwoleniem wydawanym indywidualnemu dostawcy na jego wniosek przez krajowy organ państwa członkowskiego, uprawniającym do przeprowadzania transferów określonych produktów bez ograniczeń ilościowych do określonych odbiorców na odnawialny okres trzech lat (art. 6). Globalne zezwolenie stanowi potencjalne uproszczenie, gdyż nie odnosi się do pojedynczej wysyłki, ale może być wykorzystane w odniesieniu do transferów wielokrotnie i przez dłuższy okres. Zezwolenia te mogą być szczególnie użyteczne w przypadku wysyłek rutynowych do klientów, z którymi dane przedsiębiorstwo łączy trwale stosunki handlowe, bądź w przypadku MŚP o ograniczonym katalogu produktów.

Z doświadczeń uzyskanych w niektórych państwach członkowskich wynika, że globalne zezwolenia niosą ze sobą znaczny potencjał w zakresie uproszczenia. Na przykład kiedy Francja w 2002 r. wprowadziła możliwość udzielania globalnych zezwoleń w oparciu o katalog uczestniczących przedsiębiorstw (skupiając się w szczególności na małych i średnich przedsiębiorstwach), pierwsze 35 udzielonych zezwoleń zastąpiło 1 250 indywidualnych zezwoleń, co stanowiło znaczne ograniczenie biurokracji.

Globalne zezwolenia na transfer będą, zgodnie z wymogami dyrektywy, dostępne we wszystkich państwach członkowskich, które dokonały transpozycji dyrektywy. Komisja nie otrzymała informacji na temat tego, jakie kategorie produktów będą objęte globalnymi zezwoleniami.

5.4. Indywidualne zezwolenia na transfer

Indywidualne zezwolenia na transfer to zezwolenia udzielone przez krajowy organ państwa członkowskiego indywidualnemu dostawcy i w odniesieniu do pojedynczego transferu określonej ilości produktów. Powinny one być stosowane wyłącznie w przypadkach określonych w art. 7, czyli jeśli zezwolenie ogranicza się do jednego transferu; jeżeli jest to niezbędne dla ochrony podstawowych interesów danego państwa członkowskiego w sferze bezpieczeństwa lub ze względów polityki publicznej; lub jeśli jest to niezbędne dla realizacji międzynarodowych zobowiązań państw członkowskich. Indywidualne zezwolenie na transfer może być również stosowane w przypadku gdy państwo członkowskie ma poważne powody, by sądzić, że dostawca nie będzie w stanie spełnić warunków globalnego lub generalnego zezwolenia na transfer.

Kryteria leżące u podstawy przyznawania indywidualnych zezwoleń na transfer są więc restrykcyjne. Zamiarem ustawodawcy jest, by indywidualne zezwolenia na transfer przyznawane były w ograniczonej liczbie przypadków. Oczekuje się, że w przyszłości większości transferów wewnątrzymiędzynarodowych będzie można dokonywać na podstawie generalnych i globalnych zezwoleń, natomiast indywidualne zezwolenia stosowane będą jedynie w przypadku najbardziej wrażliwych produktów.

Komisja nie otrzymała informacji na temat tego, jakie kategorie produktów będą objęte indywidualnymi zezwoleniami.

5.5. Informacje przekazywane przez dostawców

W celu ułatwienia odpowiedniej kontroli dostawcy dostarczają odbiorcom i organom informacji dotyczących transferów i prowadzą odpowiednie rejestry dotyczące transferów.

Wszystkie państwa członkowskie, które dokonały pełnej transpozycji dyrektywy, włączyły do prawodawstwa krajowego przepisy dotyczące informacji, sprawozdawczości i prowadzenia rejestrów. Dostawcy w Hiszpanii i Niderlandach są zobowiązani do przekazywania właściwym organom informacji co 6 miesięcy, a dostawcy na Węgrzech co 3 miesiące. Okres dotyczący prowadzenia rejestrów mieści się w przedziale od 3 lat w Szwecji, poprzez 7 lat w Irlandii i na Cyprze, do 10 lat w Bułgarii i we Francji.

5.6. Organy wydające zezwolenia

Poszczególne państwa członkowskie przydzieliły funkcję organu wydającego zezwolenia różnym instytucjom. Wypełniają ją nie tylko ministerstwa obrony, jak w Portugalii czy we Francji, ale także inne instytucje, takie jak Biuro ds. Zezwoleń Handlowych na Węgrzech, Ministerstwo Gospodarki w Niderlandach czy Agencja ds. Nieprolifracji i Kontroli Wywozu w Szwecji.

6. CERTYFIKACJA PRZEDSIĘBIORSTW ODBIORCÓW

6.1. Cel certyfikacji

Certyfikacja jest jednym z podstawowych elementów dyrektywy. Wprowadza ona nowe podejście w ramach systemu kontroli transferów związanych z obronnością. Celem certyfikacji odbiorców jest potwierdzenie ich wiarygodności w zakresie przyjmowania przez nich produktów związanych z obronnością na podstawie generalnych zezwoleń na transfer opublikowanych w innym państwie członkowskim. Jest to środek budowy zaufania i narzędzie służące usprawnieniu kontroli *ex post*. Dzięki niemu zmniejszy się ryzyko nielegalnych transferów, a poprawi się identyfikowalność produktów związanych z obronnością będących przedmiotem transferu na mocy generalnego zezwolenia.

6.2. Kryteria certyfikacji

W dyrektywie przewiduje się wspólne kryteria certyfikacji dla całej UE (art. 9 ust. 2). Celem certyfikacji jest zapewnienie państwom członkowskim i dostawcom „gwarancji” co do posiadanego przez przedsiębiorstwo odbiorcy doświadczenia w zakresie działań związanych z obronnością, dotychczasowego przestrzegania przez to przedsiębiorstwo odpowiednich wymogów prawnych (w szczególności w zakresie powrotnego wywozu), a także wiarygodności i jakości programów i struktury kontroli wewnętrznej w tym przedsiębiorstwie. Certyfikacja stanowi w szczególności potwierdzenie, że wdrożono odpowiednie środki zapobiegania ryzyku celem ochrony towarów, w tym wartości niematerialnych i prawnych (technologii, know-how, oprogramowania itd.).

W wyniku tych przepisów powstaje potrzeba ustanowienia nowych ram prawnych i instytucjonalnych w państwach członkowskich. W celu ułatwienia transpozycji dyrektywy Komisja przyjęła zalecenie 2011/24/UE z dnia 11 stycznia 2011 r. w sprawie certyfikacji przedsiębiorstw sektora obronności na mocy art. 9 dyrektywy 2009/43/WE⁶, w którym zawarte są wytyczne dotyczące kryteriów certyfikacji. Jego głównym celem jest zapewnienie jednolitej interpretacji i stosowania kryteriów certyfikacji, czego skutkiem będzie np. możliwość szybszego wzajemnego uznawania certyfikatów. We wspomnianym zaleceniu zachęca się państwa członkowskie do stosowania go najpóźniej od dnia 30 czerwca 2012 r.

6.3. Transpozycja głównych elementów certyfikacji

Ze środków transpozycji, o których poinformowano Komisję, wynika, że państwa członkowskie, które dokonały pełnej transpozycji, stworzyły odpowiednie elementy celem certyfikacji odbiorców w sektorze obronności. Wspomniane państwa członkowskie wyznaczyły właściwe organy zgodnie z wymogami art. 9 ust. 1 i ustanowiły kryteria wiarygodności przewidziane art. 9 ust. 2. Przepisy krajowe przewidują ogólnie uznawanie certyfikatów wydanych przez inne państwa członkowskie (art. 9 ust. 6). Państwa członkowskie, które dokonały pełnej transpozycji dyrektywy, ustanowiły ponadto mechanizmy niezbędne do monitorowania zgodności z kryteriami certyfikacji i do zastosowania koniecznych środków naprawczych zgodnie z wymogiem zawartym w art. 9 ust. 5 i 7.

⁶ Dz.U. L11 z 15.1.2011, s.62.

6.4. Publikowanie informacji o certyfikowanych odbiorcach

Państwa członkowskie zobowiązane są publikować i regularnie uaktualniać wykaz certyfikowanych odbiorców oraz przekazywać odpowiednie informacje Komisji, Parlamentowi Europejskiemu oraz pozostałym państwom członkowskim. Przepisy dyrektywy przewidują także, że Komisja udostępni na swojej stronie internetowej centralny wykaz odbiorców certyfikowanych przez państwa członkowskie (art. 9 ust. 8).

W tym celu Komisja stworzyła bazę danych CERTIDER. System ten został opracowany we współpracy z specjalną grupą roboczą składającą się z przedstawicieli państw członkowskich. Przedstawiciele państw członkowskich przetestowali i zatwierdzili system i będą wprowadzać do wykazu informacje dotyczące przedsiębiorstw certyfikowanych odbiorców. CERTIDER dostępny jest pod następującym adresem internetowym: <http://www.ec.europa.eu/enterprise/sectors/defence/certider/>.

6.5. Organy dokonujące certyfikacji

Państwo członkowskie wyznacza właściwe organy w celu certyfikacji odbiorców produktów związanych z obronnością posiadających siedzibę na jego obszarze, którzy mogą korzystać z generalnych zezwoleń wydanych przez inne państwo członkowskie.

Funkcja ta została przyznana różnym instytucjom w zależności od danego państwa członkowskiego. Wypełniają ją nie tylko ministerstwa obrony, jak to ma miejsce w Grecji, Francji, Słowenii i Portugalii, ale także w ministerstwa przemysłu w Republice Czeskiej i w Hiszpanii oraz ministerstwa gospodarki w Austrii, Niderlandach, na Słowacji i na Litwie.

6.6. Środki zabezpieczające

Dyrektywa zawiera możliwość tymczasowego zawieszenia obowiązywania generalnego zezwolenia w odniesieniu do certyfikowanego odbiorcy w innym państwie członkowskim w pewnych określonych przypadkach i pod pewnymi warunkami (art. 15). Przewiduje ona również mechanizm informowania pozostałych państw członkowskich i Komisji.

Szereg państw członkowskich, jak np. Bułgaria, Irlandia, Grecja, Hiszpania, Cypr, Malta, Austria, Słowenia, Słowacja i Szwecja podjęły decyzję o wprowadzaniu tych przepisów do swojego prawodawstwa krajowego.

7. WYWÓZ PO TRANSFERZE

Wywóz produktów związanych z obronnością jest regulowany przepisami wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB. Dyrektywa wyraźnie stwierdza, że nie narusza swobody decyzji państw członkowskich w zakresie polityki eksportowej produktów związanych z obronnością (art. 1 ust. 2).

Niemniej jednak zezwolenia na transfer mogą zawierać określone ograniczenia dotyczące wywozu do państw trzecich. W tym względzie w art. 4 ust. 6 zawarty jest wymóg, by państwa członkowskie określiły wszelkie warunki udzielania zezwoleń na transfer, w tym wszelkie ograniczenia wywozu produktów związanych z obronnością do osób prawnych lub fizycznych w państwach trzecich, uwzględniając między innymi wynikające z transferu zagrożenia dla praw człowieka, pokoju, bezpieczeństwa i stabilności.

Państwa członkowskie muszą zagwarantować, aby odbiorcy produktów związanych z obronnością deklarowali przy ubieganiu się o pozwolenie na wywóz i w przypadku, gdy w stosunku do takich produktów obowiązują ograniczenia dotyczące wywozu, właściwym organom tych państw, że wypełnili warunki tych ograniczeń dotyczących wywozu, w tym, zależnie od okoliczności, że uzyskali wymaganą zgodę państwa członkowskiego pochodzenia (art. 10). Państwa członkowskie, które dokonały pełnej transpozycji dyrektywy, włączyły te przepisy do swojego krajowego prawodawstwa.

Państwa członkowskie muszą zagwarantować, by w momencie dopełniania formalności wywozowych w urzędzie celnym eksporter dostarczył dowód, że uzyskał konieczne pozwolenie na wywóz (art. 11 ust. 1). W państwach członkowskich, które dokonały transpozycji dyrektywy, gotowe są już wymagane procedury celne.

Szereg państw członkowskich, takich jak. Bułgaria, Irlandia, Grecja, Cypr, Węgry, Portugalia czy Słowenia, skorzystało z przewidzianej w art. 11 ust. 2 możliwości zawieszenia wywozu ze swojego obszaru na okres nieprzekraczający 30 dni.

Państwa członkowskie, których przepisy przewidują, że formalności celne w zakresie wywozu produktów związanych z obronnością mogą być dokonywane tylko w niektórych urzędach celnych, powinny poinformować Komisję, które urzędy celne zostały upoważnione (art. 11 ust. 4). Komisja jest zobowiązana opublikować te informacje w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*. Jak dotąd jedynie Bułgaria, Grecja i Szwecja wykorzystały tę możliwość w swoim prawodawstwie.

8. SANKCJE

Państwa członkowskie powinny ponadto ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów przyjętych w ramach wdrażania dyrektywy (art. 16). Skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje stanowią cenne środki, które są niezbędne do stopniowej budowy wzajemnego zaufania i poczucia pewności wśród państw członkowskich. Sankcje takie powinny być także wystarczające, aby zapewnić wyegzekwowanie stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w zakresie przestrzegania wspólnych kryteriów certyfikacji i przestrzegania ograniczeń dalszego wykorzystywania produktów związanych z obronnością po dokonaniu transferu.

Wszystkie państwa członkowskie, które dokonały transpozycji dyrektywy, włączyły przepisy dotyczące sankcji do swojego krajowego prawodawstwa. Sankcjami są administracyjne kary pieniężne (Węgry i Republika Czeska) bądź też połączenie administracyjnych kar pieniężnych z karą pozbawienia wolności (Irlandia, Malta i Szwecja).

9. WYZWANIA ZWIĄZANE Z TRANSPOZYCJĄ

Jak już wyżej wspomniano, zakończenie transpozycji we wszystkich państwach członkowskich nadal sprawia problemy, co w szczególności dotyczy zapewnienia właściwego wdrożenia dyrektywy. Wdrożenie takie będzie skutkowało uproszczeniem zasad i procedur związanych z wewnątrzymiennym transferem produktów związanych z obronnością, a co za tym idzie, zapewnieniem prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego w sektorze obronności.

Z doświadczeń związanych z załącznikiem do dyrektywy wynika, że procedura jego zmiany trwa w praktyce co najmniej siedem miesięcy, choć powinien on być zawsze identyczny ze Wspólnym wykazem uzbrojenia Unii Europejskiej. Sprawia to, że załącznik różni się od Wspólnego wykazu uzbrojenia UE przez co najmniej siedem miesięcy w roku. Do tego dochodzi fakt, że dyrektywa Komisji zmieniająca załącznik musi być transponowana przez państwa członkowskie i wymaga krajowej procedury legislacyjnej bądź administracyjnej. Można zatem założyć, że przepisy krajowe transponujące załącznik nie będą nigdy identyczne z obowiązującym w danym momencie wspólnym wykazem uzbrojenia UE, chyba że państwa członkowskie będą transponować Wspólny wykaz uzbrojenia UE, nie czekając na zmianę załącznika. Wyżej wspomniany stan rzeczy prowadzi do tego, że organy krajowe i działające w UE przedsiębiorstwa związane z obronnością stoją w obliczu rozbieżności prawnych i administracyjnych. Jest on ponadto sprzeczny z zamierzeniem ustawodawcy, by zapewnić całkowitą zgodność między załącznikiem do dyrektywy i Wspólnym wykazem uzbrojenia UE.

Zdaniem Komisji konieczne jest uproszczenie procedury ujednolicania załącznika do dyrektywy ze Wspólnym wykazem uzbrojenia UE. Komisja będzie nadal analizowała tę kwestię we współpracy z Radą i Parlamentem Europejskim.

10. PODSUMOWANIE

Dyrektywa 2009/43/WE ma zastosowanie do sektora rynku wewnętrznego, który ze względu na swoje powiązania z kwestiami bezpieczeństwa był do tej pory przedmiotem częstych wyjątków ze strony państw członkowskich. Dyrektywa przyczyni się do wzmocnienia rynku wewnętrznego, zmniejszenia obciążenia administracyjnego, wzmocnienia bazy przemysłowej UE w zakresie obronności i zwiększenia integracji i bezpieczeństwa dostaw. Przyczyni się ona również do poprawy skuteczności kontroli wywozu przy uwzględnieniu celów bezpieczeństwa państw członkowskich.

Dokonanie transpozycji dyrektywy w większości państw członkowskich stanowi znaczący postęp w zakresie integracji rynku wewnętrznego w dziedzinie obronności. Terminowa transpozycja okazała się być wyzwaniem dla państw członkowskich. Niemniej jednak stan transpozycji wskazuje na dobry stopień włączenia do przepisów krajowych głównych elementów dyrektywy, którymi są: uproszczony i spójny w całej UE system udzielania zezwoleń, wspólny wykaz uzbrojenia zastępujący dotychczasowe różne wykazy uzbrojenia obowiązujące na szczeblu krajowym oraz certyfikacja przedsiębiorstw sektora obronności, która prowadzi do wzmocnienia wzajemnego zaufania i do szerszego wspólnego uznawania wiarygodności przedsiębiorstw sektora obronności.

Aby wspierać państwa członkowskie na wszystkich etapach procesu i by móc szybko określać ich potrzeby, Komisja będzie ściśle monitorowała transpozycję i wdrożenie dyrektywy, korzystając przy tym ze wsparcia komitetu. Komisja dokona przeglądu wdrożenia omawianej dyrektywy oraz przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2016 r. sprawozdanie z tego przeglądu⁷.

⁷ Zgodnie z zapisem art. 17 ust. 2.

Załącznik

Wykaz krajowych środków transpozycji⁸

Państwo członkowskie	Krajowe środki transpozycji zgłoszone Komisji	Aktualny stan transpozycji zgłoszony Komisji
Belgia	-	<p>W Regionie Stołecznym Brukseli przesłanie odpowiedniego prawodawstwa do Parlamentu było planowane na kwiecień 2012 r.</p> <p>W Regionie Flamandzkim procedurę ustawodawczą zakończono dnia 6 czerwca 2012 r.</p> <p>W Regionie Walońskim przesłanie odpowiedniego prawodawstwa do Parlamentu było planowane na kwiecień 2012 r.</p>
Bulgaria	Rozporządzenie nr 56 z dnia 25 marca 2011 r. o kontroli wywozu produktów związanych z obronnością i produktów podwójnego zastosowania	Pełna
Republika Czeska	Ustawa zmieniająca ustawę nr 38/1994 o handlu zagranicznym towarami wojskowymi i zmieniająca ustawę nr 455/1991 o transakcjach handlowych wymagających zezwoleń (ustawa o zezwoleniach na handel), z późniejszymi zmianami, oraz ustawa nr 140/1961 – kodeks karny, zmieniona dnia 20 lipca 2011 r.	Pełna
Dania	Ustawa nr 413 z dnia 9 maja 2011 r. zmieniająca ustawę o broni i materiałach wybuchowych i ustawę o sprzęcie wojskowym	Częściowa
Niemcy	Ustawa z dnia 27 lipca 2011 r. transponująca dyrektywę	Pełna

⁸ Krajowe środki wykonawcze, o których państwa członkowskie poinformowały Komisję, można znaleźć pod następującym adresem internetowym: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:72009L0043:EN:NOT>

	Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie	
Es tonia	Ustawa z dnia 12 lipca 2011 r. o towarach strategicznych	Pełna
Irlandia	Ustawa nr 346 z 2011 r. Wspólnoty Europejskie (wewnątrzwspólnotowe transfery produktów związanych z obronnością) rozporządzenie 2011	Pełna
Grecja	Ustawa nr 4028 z dnia 11 listopada 2011 r. ze zmianami do przepisów ustawy 2168/1993 regulującej kwestie odnoszące się do broni, amunicji, materiałów i urządzeń wybuchowych i do innych przepisów	Pełna
Hiszpania	Dekret królewski 844/2011 z dnia 17 czerwca zmieniający dekret królewski 2061/2008 z dnia 12 grudnia zatwierdzający rozporządzenie w sprawie kontroli handlu zagranicznego materiałami związanymi z obronnością, innymi materiałami oraz produktami i technologiami podwójnego zastosowania	Pełna
Francja	<p>Ustawa nr 2011-702 z dnia 22 czerwca 2011 r. o kontroli przywozu i wywozu produktów związanych z obronnością, o uproszczeniu transferów związanych z obronnością w UE oraz o rynku obronności i bezpieczeństwa</p> <p>Rozporządzenie nr 2011-1467 z dnia 9 listopada 2011 r. dotyczące pozaunijnego przywozu i wywozu oraz wewnątrzunijnych transferów produktów związanych z obronnością</p> <p>Prawodawstwo wtórne, w ramach którego publikowane są generalne zezwolenia</p>	Pełna

Włochy	-	Procedurę ustawodawczą zakończono dnia 30 maja 2012 r. ale nie przekazano informacji o środkach krajowych.
Cypr	Towary kontrolowane (wewnątrzwspólnotowe transfery produktów związanych z obronnością) akty prawne z 2011 r.	Pełna
Łotwa	Zmiany z dnia 28 czerwca 2011 r. do rozporządzenia Rady Ministrów nr 657 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie procedury przyznawania lub odmowy przyznania zezwoleń dotyczących towarów strategicznych i innych dokumentów odnoszących się do obrotu towarami strategicznymi	Pełna
Litwa	<p>Ustawa Republiki Litewskiej nr XI-1616 z dnia 11 października 2011 r. zmieniająca ustawę Republiki Litewskiej o kontroli towarów strategicznych (Dziennik Ustaw Republiki Litewskiej z 2011 r., nr 128-6052)</p> <p>Kodeks karny Republiki Litewskiej nr VII-1968 (Dziennik Ustaw Republiki Litewskiej z 2000 r., nr 89-2741)</p> <p>Ustawa nr IX-1495 zmieniająca kodeks karny Republiki Litewskiej (Dziennik Ustaw Republiki Litewskiej z 2003 r., nr 38-1733)</p> <p>Ustawa nr IX-2511 zmieniająca i uzupełniająca kodeks wykroczeń (Dziennik Ustaw Republiki Litewskiej z 2004, nr 166-6060) (zwana dalej litewskim kodeksem wykroczeń)</p> <p>Rozporządzenie litewskiego ministra obrony narodowej nr V-766 z dnia 7 lipca 2011 r. zmieniające rozporządzenie nr V-1216 z dnia 29 grudnia 2009 r. w</p>	Pełna

	<p>sprawie zatwierdzenia wspólnego wykazu uzbrojenia (Dziennik Ustaw Republiki Litewskiej z 2011 r., nr 92-4400)</p> <p>Zarządzenie dyrektora generalnego litewskiego departamentu celnego nr 1B-393 z dnia 11 czerwca 2010 r. zmieniające zarządzenie nr 1B-351 z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie zatwierdzenia klasyfikatora organów celnych (Dziennik Ustaw Republiki Litewskiej z 2010 r., nr 70-3528)</p>	
Luksemburg		Przyjęcie środków krajowych przez Parlament planowano na dzień 13 czerwca 2012 r.
Węgry	Rozporządzenie Rady Ministrów nr 160/2011 r. z dnia 18 sierpnia 2011 r. dotyczące zezwolenia na wywóz, przywóz, transfer lub tranzyt sprzętu wojskowego i usług wojskowych oraz certyfikacji przedsiębiorstw	Pełna
Malta	Ustawa z dnia 8 listopada 2011 r. o dostawach i usługach	Pełna
Niderlandy	<p>Rozporządzenie z dnia 30 września 2011 r. zmieniające rozporządzenie o sprzęcie strategicznym</p> <p>Rozporządzenie wykonawcze z dnia 8 listopada 2011 r. dotyczące sprzętu strategicznego</p> <p>Ustawa z dnia 22 czerwca 1950 r. o ściganiu i sądzeniu przestępstw gospodarczych</p> <p>Rozporządzenie sekretarza stanu do spraw gospodarki, rolnictwa i innowacji z dnia 28 października 2011 r. w sprawie publikacji generalnych zezwoleń</p>	Pełna
Austria	Ustawa o handlu zagranicznym (2011) z dnia 28 kwietnia 2011 r.	Pełna

Polska	-	Procedura ustawodawcza była w toku w marcu 2012 r.
Portugalia	Ustawa 37/2011 z dnia 22 czerwca 2011 r.	Pełna
Rumunia	-	Nie przekazano informacji o środkach.
Słowenia	Rozporządzenie z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie pozwoleń na produkcję i zezwoleń na handel w odniesieniu do broni i sprzętu wojskowego, oraz w sprawie wstępnych zezwoleń na przywóz, wywóz, tranzyt i transfer produktów związanych z obronnością	Pełna
Słowacja	Ustawa z dnia 19 października 2011 r. o handlu produktami związanymi z obronnością oraz o zmianie niektórych ustaw	Pełna
Finlandia	-	Procedurę ustawodawczą zakończono dnia 14 czerwca 2012 r., ale nie przekazano informacji o środkach krajowych.
Szwecja	Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy o sprzęcie wojskowym (1992:1300) Rozporządzenie i wytyczne władz celnych (TFS 1997:35) w sprawie uzbrojenia Rozporządzenie SFS 2011:850 zmieniające rozporządzenie 1992:1303 dotyczące wyposażenia wojskowego	Pełna
Zjednoczone Królestwo	Zarządzenie w sprawie kontroli wywozu z 2008 r.	Obowiązujące ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa jest częściowo zgodne z dyrektywą.